

SZENT BENEDEK ISKOLA

A Pannonhalmi Főapátság fenntartásában 3. éve működik a Práter u. 11-ben a Szent Benedek Iskola nappali középiskolája.

Az iskola arculatát a fenntartónk határozza meg: a bencés rend. A bencések több mint 1000 éve a kultúrát és a hitet hozták Magyarországra – erre most is nagy szükségünk van. Bár bencés atya nem tanít az iskolánkban, a tanárok elkötelezett keresztények, akik a hétköznapi életben igyekeznek valóra váltani a bencés alapeszményt: Ora et labora. Egyetlen iskola sem képzelhető el a munka, jelen esetben a tanulás nélkül, de ehhez társul az imádság is. Így hathatja át a diákok készületét a keresztény hit: munkánkat bekeretezi az imádság, így annak magasabb rendű értelmet ad. Ehhez társul a rend közösségi jellege: az osztályok és az iskola közös programjai feloldják a magányt, és helyette azt adja, amire az ember hivatott: helyet a közösségben, ami feladatvállalással, elköteleződéssel és a másik ember ajándékával jár együtt. Az iskola ezt ajánlja fel a 8-osoknak: gimnáziumi képzés, sportolóknak sporttagozatot, szakgimnáziumi képzést: közgazdaság, kereskedelem, ügyvitel és info ágazatok terén.

A szakgimnázium nem csak érettségit, hanem a fentiekből választott szakmát is adja a gyerekeknek. A kitarító, 13. évben is hozzánk járók diákok szakmájukból technikai végzettségnek megfelelő, az érettségi s az egyetem közötti szintű tudást és papírt kapnak. Akár ezzel, akár már az érettségivel lehet egyetemre is jelentkezni. Ezt segíti az infósoknál a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Informatikai Karával ápolt jó viszonyunk.

Ha valakit érdekel az iskola, akkor szeretettel várjuk a november 11. pénteken 9 órakor kezdődő nyílt napunkra, ahol betekinthet egy-egy szakmai órára is, majd pedig egy rövid akadályversenyen ismerkedhet a bencés szellemiséggel, tanárokkal, jelenlegi tanulóinkkal. Az érdeklődő szülőket 17 órakor várjuk iskolánkba egy rövid bemutatkozással.

Bognár Ferenc igazgató

MEGERŐSÍTŐ IV. HÉTVEGE – 2016. szeptember 23-25.

Team Bíró László püspök atya, Lábady Évi és Tamás, Papp Ági és Miklós, Mervay Eszter és Miklós voltak, akik melengették szívünket. Péntek délután a Plébánia alagsorában jöttünk össze, de a résztvevők magas száma miatt a Fazekas Mihály Gimnázium dísztermében folytattuk szombaton és vasárnap.

Hála Istennek nagyon sokan jelentkeztek erre a gyönyörű programra. **Közel 100-an** gyűltünk össze péntek délután, hogy meghallgassuk Laci atya elmékedését a Benedek pápánk Deus Caritas est családoknak szóló tanításáról. Apró pénzre váltva hallhattuk a pápai tanítást. Ehhez kapcsolták team párjaink a saját életükben megélt példáikat. A résztvevő párok örömmel hallgattak mindenkit. Tanultuk mélyebb és elevenebb dimenzióba helyezni a házasságunkról alkotott képet. Tanultunk team párjaink példáiból, az őszinte és mély megnyilatkozásait, melyet feltártak előttünk, nyitott szívvel, ámulva hallgatta mindenki. Jól jelzi ezt, hogy a három nap végén kérdezték, hol lehet még ilyet hallani. Jó volt látni, hogy a szünetekben nem csak a testüket táplálták a résztvevők, hanem többen elvonulva párjukkal beszélgettek, folytatva a terebben elkezdett témát. Szombat délután Szentségimádás segítette az elmélyülést. A misét követve **Hegedűs Katica és Bandi** zongora játékában gyönyörködhetünk a templomban. Lazításként ott is a házasság egységét éltük meg. Vasárnap csökkent létszámmal folytattuk a programot, hisz az atyáknak, akik addig jelen voltak, más "elfoglaltságuk" volt. Számunkra a háttérsekknek is meghatározó élmény volt részt venni, annak ellenére, hogy teljes mértékben nem tudtunk gondolatban teljesen az előadásokra koncentrálni, mert a háttér feladatokat is elláttuk. Azt gondoljuk, hogy a többieknek lényegesebb könnyebb volt a dolguk hisz csak ma-

gukkal és egymással foglalkozhattak.

Csirszka Mari és János

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2016 októberében

Hívom a családokat, párokat, jegyeseket, szerelmeseket, a családokat szerető papokat, mindenkit, aki a család mellett áll!

Érettségi találkozásunkon egy harmincas éveim végén járó fiatal ember elpanaszolta, hogy nem talál magához illő feleséget. Sportos, vonzó külsejű és jó állása van, nagyszüleitől örökölt egy szép lakást, mindig is sok lány körül forgolódott, de amikor valamelyikkel komolyabbra fordult volna a kapcsolatuk, kiderült, hogy elképzeléseik nem azonosak a házassági közösségről. Két hónapja bomlott fel az eljegyzésem egy olyan lánnyal – mondja a fiatal ember –, akiről azt hittem, hogy ő lesz álmaim asszonya. Éppenséggel a szép, nagy lakásom miatt borult fel minden. Ebben a lakásban csupa antik bútor van, részben még a dédapám csináltatta őket, az egyik nagyszobában óriási könyvszekrény, tele értékes, régi könyvekkel, a falakon az ősök festményei. A leányzó pedig kijelentette, hogy ő nem szeretne műzeumban lakni. Ha gyerekeket akarunk, márpedig természetesen akarunk, akkor adjuk el a bútorokat, könyveket, költözzünk egy kisebb, de modern lakásba, modern és kényelmes berendezéssel. Én viszont nem tudnék megválni attól, ami meghatározza az egyéniséget, hovatartozásomat. Büszke vagyok rá, hogy a történelem viharai közepette, sok nehézség árán, de sikerült mindezt átmentenem és szeretném továbbadni a gyerekeimnek, sőt az unokáimnak. Most látom csak – szólalt meg a fiatal ember egyik volt osztálytársa –, hogy milyen szerencsés vagyok én. A mi régi családi házunkat ugyanis a világháború jócskán megrongálta, azután mindenestől elvették tőlünk, semmink sem maradt. Amikor a feleségemmel elhatároztuk, hogy összeházasodunk, nem voltak a tiedhez hasonló gondjaink, mert semmink se volt. Mostanra azonban sikerült magunknak a feleségemmel közösen új otthonot teremtenünk. Ez a lakás kicsi, nincs benne semmi, ami a régi házból került volna hozzánk, de mi, a három gyerekünkkel együtt nagyon jól érezzük benne magunkat.

Szent II. János Pál pápa 1981-ben a fiatalok házasságra való felkészítéséről írja: „Napjainkban különösen szükséges, hogy a fiatalokat fölkészítsük a házassági és családi életre. A világnak vannak még olyan részei, ahol ősi hagyományaik szerint maguk a családok adják át a fiataloknak – beavatással, vagy fokozatos neveléssel – a házastársi és családi élet tudnivalóit. De azok a változások, amelyek korunk szinte minden társadalmában lezajlottak, azt követelik, hogy ne csupán a család, hanem a társadalom és az Egyház is törekedjék arra, hogy a fiatalokat jól fölkészítse eljövendő feladataikra. A mai családok életében ezt sokszorosan gátolja az, hogy a fiatalok az új életkörülmények között részben nem ismerik meg az értékek helyes rendjét, részben – mivel már nem rendelkeznek pontos cselekvési szabályokkal – azt sem tudják, hogyan nézhetnének szembe az új nehézségekkel és hogyan tudnának föléljük kerekedni.” (FC 66) Korábban a társadalom és az Egyház a házasság és a család értékeiről lényegében ugyanúgy gondolkodott. A Szent II. János Pál pápa által említett, és az 1981 óta eltelt időben felgyorsulva folytatódó társadalmi változások következtében azonban mára már oda jutottunk, hogy sokan, olyanok is, akik magukat katolikusnak vallják, az Egyház tanításának reformját követelik.

Soroljatok fel olyan házassági és családi értékeket, melyeket a szekularizált társadalom másképp, vagy éppenséggel ellenkezőképp értelmez, mint a keresztény hagyomány!

Ezért indította el Ferenc pápa a házasság- és családpsztoráció megújítását célzó folyamatot. „A kérdés azonban nem az, hogy hogyan változtassuk meg az Egyház tanítását, hanem az, hogy egyrészt hogyan tudjuk érvényre juttatni psztorációnkban ennek a tanításnak a teljes mélységét, másrészt hogyan tudjuk figyelembe venni a mai emberek élethelyzetét, képességeit és le-

hetőségeit. Ez pedig valósággal kötéltańcos mutatvány!” – mondta egy interjúban 2013 szeptemberében.

A családpasztorációnak meg kell mutatnia, hogy a család evangéliuma válasz az emberi személy legmélyebb vágyaira: méltóságára és a kölcsönösségben, a közösségben és a termékenységben való teljes kiteljesedésére. Nem az előírások pusztája ismertetéséről van szó, hanem az értékek bemutatásáról, ezzel válaszolva a napjainkban még a leginkább szekularizált országokban is jelentkező értékek iránti vágyra. Szükség van az igazi családi életet akadályozó, a hátrányos megkülönböztetést, a szegénységet, a kirekesztést és az erőszakot előidéző kulturális, társadalmi, politikai és gazdasági körülmények, valamint a túlzott piaci logika ellen bátran tiltakozó evangelizációra, a társadalmi intézményekkel folytatott párbeszédre és együttműködésre. Ebben nagyon fontos a keresztényként kulturális és szociálpolitikai területeken tevékenykedő világiak közreműködése. (vö. AL 201)

Idézzetek fel olyan eseteket, amelyekben a keresztény szakembereknek, vagy a közösségek által delegált keresztény képviselőknek sikerült a társadalmi intézményekkel folytatott párbeszédben a család- és szociálpolitikát, az oktatás- és nevelésügyet, vagy a párkapcsolatok jogi szabályozását úgy befolyásolni, hogy az evangéliumi értékek érvényre juthassanak? Hogyan segít ebben az egyházi és világi család-mozgalmak együttműködése?

Korunkban még a keresztény nevelésben részesült fiataloknak is nehéz eligazodniuk a házasságról és a családról vallott sokféle nézet, megalapozott vagy alaptalan vélemény között. Nem csoda, ha sokan tájékozatlanok és adott esetben nem döntenek, inkább halogatják a házasságkötést. Gyakran előfordul, hogy látva az idő múlását kompromisszumot kötnek, ezt aztán csalódás követi, majd a házasság felbomlása. Az egyházi gyakorlat sokáig abból indult ki, hogy a házastársak kötelekének megszilárdításához és közös életük értelemmel való megtöltéséhez elégséges támaszt nyújt, ha csupán a hittani, bioetikai és erkölcsi kérdéseket hangsúlyozza anélkül, hogy a kegyelem iránti nyitottságra és a hívők lelkiismeretének nevelésére buzdítana. (vö. AL37) Fontos azonban, hogy minden hívő megértse: a házasság az érlelődés, a változás, a növekedés útja, amelyben mindkét fél eszköz Isten kezében a másik gyarapítására, a mindenkiben szunnyadó jó lehetőségek kibontakoztatására. Minden házasság története üdvtörténet. A házastársak Isten ajándékának és a rá adott nagylelkű és kreatív válasznak köszönhetően elindulva a törekénységtől lépésről lépésre haladnak az egyre szilárdabb és értékesebb valóság felé. Egy férfi és egy nő talán legnagyobb küldetése a szeretetben: kölcsönösen mindinkább férfivá és nővé válni. Gyarapítani és segíteni a másikat, hogy egyre inkább önmaga lehessen, hogy egyre értékesebb önmagát ajándékozhasssa oda házastársának. (vö. AL221) Ugyanakkor a házasság szentsége különleges kegyelmet ad az Egyház sajátos küldetéséhez, Isten népe építésének szolgálatára, hogy hozzájáruljanak az egyházi közösséghez és mások üdvösségéhez. (vö. KEKK321) Ez azt jelenti, hogy a családok nemcsak tárgyai, hanem alanyai is az evangelizációnak. Hivatásuk, küldetésük van.

Hogyan segít titeket evangelizációs küldetésetek teljesítésében a plébániai közösség és hogyan segítitek ti a plébániát evangelizációs feladatai teljesítésében? Hogyan tudjátok gyerekeiteket a média, a káros világi propaganda ellenkező irányú befolyásától megóvni anélkül, hogy a társadalomtól elszigetelnétek őket?

Nagyon szép dolog, – szólalt meg a találkozáson jelenlévő volt osztályfőnök –, hogy ennyire szíveden viseled a családi örökség sorsát. Ha mindenki komolyan igyekezne mindazt a szépet és jót, amit elődei létrehozta, nemcsak megőrizni, hanem ápolni és továbbfejleszteni, akkor egy boldogabb világban élnénk. Igen, én is azt gondolom – válaszolta a fiatalember –, hogy a hagyomány, a családi örökség elhanyagolása, vagy netán eltávolítása bűn lenne. Tudod – viszonzta az osztályfőnök –, én ismertem a szüleidet, még valamelyik nagyszülőd is járt egyszer

nálam, amikor se apád, se anyád nem ért rá, mert dolgozniuk kellett. Tőlük nem csak bútorokat, öreg könyveket, értékes képeket örökölhettél, hanem becsületet, tisztességet, szorgalmat és áldozatkésztséget, másnak önzetlenül mindig a javát akaró tettvágyat. Nagyszerű házaspár voltak, mindig mindent együtt, egységben tettek, egymást mindenben segítették. Amikor családlátogatáson nálatok voltam, nagyon élveztem a sok szép régi bútor és könyv látványát, de ami igazán megérintett, az a szereptől átjárt, derűs légkör volt, amit otthonotok árasztott. Jól teszed, ha ehhez az örökséghez ragaszkodsz. Bízom benned, meg fogod találni a boldogságodat! *Bíró László családref. püspök*